

Als kalverhouder maak ik me zorgen over de haalbaarheid en uitvoerbaarheid van de voorgestelde wetgeving rondom dierwaardige veehouderij. Hoewel het uitgangspunt – beter dierenwelzijn – belangrijk is, vraag ik me af of er voldoende praktijkgericht onderzoek is gedaan naar de gevolgen voor de kalverhouderij en de mensen die dagelijks voor deze dieren zorgen.

Huisvesting en oppervlakte-eisen

De voorgestelde eisen voor meer vierkante meters per kalf zijn in bestaande stallen vaak niet zomaar te realiseren zonder flinke investeringen of verlies aan dierenaantallen – met directe gevolgen voor het verdienvermogen. Is er onderzocht hoeveel bedrijven dit überhaupt haalbaar kunnen maken? En wat als de eisen in de toekomst opnieuw worden aangescherpt? Hoeveel zekerheid krijgen ondernemers nog bij het doen van zulke kostbare aanpassingen?

Individuele huisvesting bij aankomst

Een belangrijk punt is dat kalveren bij aankomst op het bedrijf individueel gehuisvest mogen worden, met zicht en contact met soortgenoten. Dat is cruciaal. De eerste dagen zijn bepalend voor de gezondheid en ontwikkeling van het dier. Het is essentieel dat de kalverhouder in deze periode de dieren goed leert kennen, hun gedrag observeert en snel kan ingrijpen bij afwijkingen. Dit draagt juist bij aan dierenwelzijn. Ik ben daarom blij dat deze mogelijkheid in het voorstel staat, maar benadruk dat het van groot belang is dat deze ruimte behouden blijft.

Voeding: ruwvoer en speenemmers

Wat betreft voeding roept het voorstel vragen op. Zo wordt gesproken over onbeperkte verstrekking van ruwvoer en eisen aan het aantal vreetplaatsen. In de praktijk is een vreetplaats per kalf niet haalbaar i.v.m. de ruimte en blijkt niet noodzakelijk te zijn. Wordt hier in het voorstel voldoende rekening mee gehouden?

Daarnaast vraag ik me af waarom een speenemmer verplicht zou moeten zijn voor het voeren van melk tijdens de zoogperiode. Zijn er studies die aantonen dat dit beter is voor het kalf? Hoe wordt omgegaan met hygiëne, reiniging, en werkdruk in dit systeem? Het lijkt me verstandig dat hier eerst praktijkonderzoek naar wordt gedaan voordat er landelijke verplichtingen worden opgelegd.

Licht en klimaat

Meer daglicht klinkt positief, maar roept ook vragen op. In warme periodes kan dit leiden tot oververhitting van de stal en extra inzet van ventilatie, wat niet alleen kostbaar is maar ook stressvol kan zijn voor de dieren. Zou het niet beter zijn om te sturen op lichtkwaliteit (zoals voldoende lumen) in plaats van het verplicht openen van daglichtvoorzieningen?

Vloeren en financiering

De verplichte welzijnsvloeren betekenen een grote investering. Voor veel bedrijven is dit zonder hulp van financiering of bijdrage uit de keten niet haalbaar. Er is geen enkele garantie dat de meerkosten worden vergoed door integraties. Wordt hier vanuit beleid naar gekeken? Hoe wordt geborgd dat de kosten niet volledig op het bord van de kalverhouder terechtkomen?

Bestaanszekerheid

Tot slot: de kalverhouderij staat al jarenlang onderaan als het gaat om verdienvermogen. Nieuwe eisen die niet gepaard gaan met economische compensatie of ketenverantwoordelijkheid maken het voor veel ondernemers vrijwel onmogelijk om een toekomst op te bouwen. Dierwaardigheid en bestaanszekerheid moeten hand in hand gaan. Anders dreigen we dierwaardige veehouderij juist onhaalbaar te maken.

Ik hoop oprecht dat deze zorgen worden meegewogen in de verdere besluitvorming. Alleen met maatwerk, realistische eisen en een eerlijke verdeling van lasten binnen de keten kunnen we samen stappen zetten naar een toekomstbestendige kalverhouderij.